

[Rilshøj]

skyldte fejl i landbrugsplanlægningen, og dels fordi man er blevet udsat for den aggression fra sydafrikansk side, som også fuldstændig har undergravet landets økonomi. Men der er blevet gjort store fejl, og nu ser vi endog fra selveste Sovjetunionen tegn på, at man tænker i nye baner i forhold til den tredje verden. Det mener jeg nu at vi fra SF's side har gjort, før den gode Gorbatsjov gør det. Det, man kan kalde de gamle, store udviklingslande, der blev kaldt socialistiske, har vi ikke givet etiketten »socialistiske« fra SF's side. Vi erkender, at det er nødvendigt med omstillinger, men ikke omstillinger i retning af den filosofi, der ligger bag Den Internationale Valutafonds og Verdensbankens modeller; de fører også til katastrofer i udviklingslandene.

Op så undskylder jeg meget, at jeg kom til at betragte regeringen som en helhed. Det var en forsyndelse; jeg tænkte jo forkert her. Jeg venter spændt på de næste indlæg.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Blot den korte bemærkning, at inden SF og Det Konservative Folkeparti foregøgler befolkningen alt for meget, skal vi jo lige være opmærksomme på, at begge partier har stemt for såvel de bevillinger, der er blevet givet i form af finanslove, som hele den politik, der føres på ulandsområdet. Man er fuldstændig enig, når det gælder afstemningerne her i salen, så lad være med at foregøgle befolkningen, at der er uenighed om de ting!

Bjørn Elmquist (V):

Baggrunden for debatten i dag er, ridset op i korthed: Vi havde en debat i foråret 1987 om Brundtland-kommissionens rapport, og vi endte med at vedtage en dagsorden derom. Regeringen har på grundlag af dagsordenen, som blev vedtaget med et meget, meget stort flertal i Folketinget, sat forskellige ting og sager i værk. I dag får vi så i Folketinget den første tilbagemelding fra regeringen, og det må være meningen, at partierne så giver en, jeg vil ikke sige midtvejstilbagemelding, men en undervejsmelding om, hvad vi synes om de store linjer i det.

Jeg vil gerne takke forespørgerne for anledningen til, at vi får denne debat, og jeg vil også meget gerne takke for den redegørelse, som vi har fået fra udenrigsministeren på vegne også af miljø- og industriministrene.

Vi har også fået tilsendt den første del af handlingsplanen, og jeg vil på mit partis vegne i dag give en tilbagemelding om, hvordan vi ser de store linjer. Detaljerne skal vi naturligvis også se på, de er yderst interessante, de er komplicerede, det skal guderne vide, og vi mener også af den grund, at detaljerne først og fremmest bør være eksperternes domæne. Det mener jeg dog ikke skal afholde ordførerne og partierne fra at melde ud på nogle af de detaljer, som de finder enten mest interessante, mest relevante eller mest kontroversielle.

I mit indlæg i sidste folketingssamling på Venstres vegne hilste jeg Brundtland-rapporten velkommen, og jeg skal ikke gentage alle mine principielle betragtninger, men blot hæfte mig et øjeblik ved udtrykket »en bæredygtig udvikling«.

Der er to elementer i det; der er »bæredygtig« og der er »udvikling«. Vi mener, Brundtlandrapporten adskiller sig fra tidligere, jeg havde nær sagt katastroferapporter, men i hvert fald samlende rapporter om de globale udsigter derved, at den ikke taler om grænser for vækst eller om nulvækst, men tværtimod taler om, hvordan en vækst skal bringes ind i de rette baner, så alle får et større udbytte deraf og – som det hedder i Brundtland-rapporten – vi får en udvikling, der opfylder den nuværende befolknings behov uden at bringe fremtidige generationers muligheder for at opfylde deres behov i fare.

Dernæst vil jeg i forbindelse med udviklingen også sige, at det, som måske sætter grænser for vore muligheder i dag, er det menneskelige snilde; det er påpeget ved flere lejligheder af økonomer og filosoffer, og hvad ved jeg, men der er ingen tvivl om, at vi via den teknologiske udvikling ustandselig vil få nye muligheder inden for rækkevidde. Der vil også lure farer i denne udvikling, så vi må finde en bæredygtig balance og en bæredygtig udvikling.

Når vi taler om behov, tænker vi for det meste på de materielle behov, og det er da også det, som Brundtland-kommissionen og regeringens handlingsplan og strategi først og fremmest hæfter sig ved. Men der er også andre aspekter, og jeg vil godt opholde mig et øjeblik ved nogle af dem, nemlig de behov, som ikke har at gøre med økonomiske og sociale rettigheder, men med det, vi kalder menneskerettigheder i traditionel forstand.